

**R. P. Fr. Ioannis Poncii, Corcagia-Hiberni, Ordinis Ff.
Minorvm, Sacræ Theologiæ Lectoris Ivbilati, Olim in
Collegio Romano S. Isidori Primarij Professoris;
Philosophiæ Ad Mentem Scoti Cvrsvs Integer**

Poncius, Joannes

Lugduni, 1659

4. De quonam fyllogismus agit Logica.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95688](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95688)

est quod continet in se aliquid quod non consideratur ab illa scientia: sed oratio grammatica & rhetorica non consideratur à Logica; ergo oratio ut sic continens illas orationes sub se non potest esse obiectum adequatum Logicae.

Hoc ipsum argumentum de oratione posset proponi etiam contra primam partem conclusionis, quia oratio est quid communius ad modum sciendi: omnis enim modus sciendi est oratio, & non è contra. Sed facilis est responsio ex dictis, quia non consideratur à Logica per se, ut est quid communius, propter iam dicta.

26. *Obiicies ulterius contra primam partem:* non datur ullus modus, seu instrumentum sciendi præter demonstrationem, ergo potius demonstratio est obiectum adequatum quam aliquid communius ipso. Probatur antecedens, quia per solam demonstrationem potest quis acquirere scientiam, unde & definiri solet syllogismus faciens scire.

Respondetur distinguendo antecedens: non datur ullus modus sciendi, scientia rigore accepta, pro cognitione habita per demonstrationem, concedo; scientia late accepta pro quacunque cognitione, per quam de nouo cognoscitur res ignota, nego antecedens, & consequentiam, quia quando dicitur quod Logica sit ars tractans de modo sciendi, non loquimur de modo sciendi strictè, sed large.

Obiectio
contra se-
cundam
partem.

27. *Obiicies primo contra secundam partem:* de syllogismo non potest haberi scientia, ergo nequit esse obiectum Logicae; quæ ut suppono ex dicendis, est scientia. Probatur antecedens, quia non potest haberi scientia nisi per syllogismum: ergo si de syllogismo haberetur scientia, illud esset mediante alio syllogismo: sed hoc nequit fieri, quia vel syllogismus, per quem haberetur scientia, esset notus, vel ignotus, si ignotus, non posset haberi per ipsum notitia alius; si notus, ergo per alium syllogismum; & sic in infinitum. Hæc obiectio proponi posset contra statuentes demonstrationem esse obiectum adequatum Logicae, imo, & contra ponentes modum sciendi ut sic, esse obiectum adequatum; quia de modo sciendi non potest haberi scientia nisi per modum sciendi, qui vel sit ignotus, aut notus; si ignotus, ergo per eum non habetur scientia; si notus, ergo per alium modum sciendi, & sic in infinitum.

28. *Respondetur* autem negando antecedens, & subsumptum probationis, ad cuius ulteriorem probationem dicendum, quod syllogismus ille, per quem de syllogismo ut sic, habetur scientia, sit seipso notus, quia ex terminis apparet conclusionem ipsius sequi ex præmissis, nec debet esse notus per alium syllogismum, sicut nec notitia, quæ habetur de ipso, debet esse discursiva. Itaque per syllogismum particularem actualiter factum ab intellectu, cuius conclusio est, quod syllogismus ut sic habeat talem vel talem proprietatem, cognoscitur de syllogismo ut sic, talis proprietates, quæ proprietates licet conveniant etiam syllogismo illi particulari, non tamen per illum syllogismum particularem cognoscitur formaliter, & directe sibi ipsi competere. Ille autem syllogismus in particulari, per quem cognoscitur illa proprietates competere syllogismo, ut sic, est notus intellectui quantum ad concludendum recte seipso, nec est necesse ut alius syllogismus adhibeatur, quo sciatur quod recte concludatur.

Obiectio
secunda.

29. *Obiicies secundò contra eandem partem:* idem obiectum non potest esse adequatum obiectum partis scientiæ, & totius scientiæ: sed syllogismus ut sic, est obiectum partis Logicae v.g. librorum Priorum: ergo nequit esse obiectum totius Logicae, etiam ut tradita est à Philosopho. Probatur maior, quia eo ipso, quo esset obiectum adequatum totius scientiæ, excederet partem scientiæ, & consequenter non esset adequatum parti. Hæc etiam obiectio militat contra primam partem conclusionis & contra quancunque sententiam, quæ statueret aliquid vni ex multis obiectis Logicae pro obiecto adequato eius, nam, de quocunque vno obiecto agitur in aliqua parte scientiæ, est obiectum istius partis, unde si nequit idè esse obiectum totius scientiæ & partis, nequit ullum vnum obiectum esse adequatum obiectum totius scientiæ.

Respondetur ergo ab obiectionem negando maiorem, ad cuius probationem dicendum, quod illud obiectum, quod est adequatum parti, potest excedere illam partem

quantum ad hoc, quod aliquid possit considerari ad ipsum spectans in aliis partibus, quod non consideratur in illa parte, nec dicitur adequatum parti, quatenus in parte illa omnia, quæ ad ipsum spectant, considerantur, sed quatenus omnes proprietates de ipsomet secundum se considerabiles in illa parte traduntur.

Potest etiam responderi aliter distinguendo maiorem: idem nequit esse obiectum adequatum parti & toti scientiæ eadè ratione, concedo maiorem, diversa ratione, nego maiorem, distinguo etiam minorem: sed syllogismus est obiectum adequatum partis Logicae sub illa ratione, sub qua dicitur adequatum toti, nego minorem; sub alia ratione, concedo minorem, & nego consequentiam. Itaque syllogismus dicitur esse obiectum librorum Priorum, quatenus omnia considerabilia de ipso syllogismo ut sic, & omnes proprietates ipsi convenientes in illis libris tractantur; non sic autè dicitur obiectum adequatum totius Logicae, sed quatenus in tota Logica non solum traduntur istæ proprietates convenientes ipsimet immediate, sed etiam omnia alia tractantur, quæ ad ipsum spectant aliquo modo, & nihil prætere. Hæc est responsio ipsimet Doctoris ad hanc obiectionem.

30. *Obiicies tertio:* de syllogismo nequit esse scientia, quia non est quid necessarium, quandoquidem contingenter producatur, & posset nullo modo produci; obiectum autem scientiæ debeat esse quid necessarium: ergo non potest esse obiectum Logicae, quæ est scientia. Hæc quoque obiectio militat contra quancunque sententiam, quæ esset de obiecto Logicae.

Respondetur autem negando antecedens, ad cuius probationem dico obiectum scientiæ debere esse necessarium, non quoad existentiam, quandoquidem per scientiam non cognoscatur existentia de ipso, sed quoad connexionem quam habet illud obiectum cum prædicato quod scitur de ipso; sic autem est necessarius syllogismus v.g. de homine scitur, quod sit risibilis, unde homo, qui est obiectum incomplextum istius scientiæ, non debet esse necessario existens, sed bene debet habere necessariam connexionem cum risibilitate, ita ut non possit existere quin sit risibilis, & aliam necessitatem non debet habere: unde quandoquidem syllogismus, licet non necessario existat, habeat tamen necessariam connexionem cum quacunque proprietate, quæ scitur de ipso, ita ut non possit existere, quin habeat talem proprietatem, optime potest esse obiectum scientiæ.

Quomo-
do obie-
ctum scien-
tiæ debet
esse neces-
sarium.

QVÆSTIO IV.

De quonam syllogismo agit Logica.

31. *Am diximus* Logicam agere de syllogismo, tanquam de suo per se obiecto, sicut etiam agit de definitione, diuisione, & syllogismo demonstratiuo, nec de hoc aliquis dubitat, quamvis sit controversia an syllogismus sit obiectum adequatum eius: sed quia triplex est syllogismus, vnus mentalis & formalis, qui consistit in tribus iudiciis intellectus, quibus iudicat tres propositiones aliquas taliter dispositas, ut veritas vnus sequatur ex veritate aliarum duarum; ut si quis iudicaret omnem hominem esse animal, & Petrum esse hominem, & propterea Petrum esse animal. Alius syllogismus est obiectivus, & consistit in tribus propositionibus illis, quæ sunt obiecta istorum trium iudiciorum, ut v.g. omnis homo est animal. Petrus est homo, ergo Petrus est animal. Tertius denique syllogismus vocatur vocalis, & consistit in tribus propositionibus vocalibus aut scriptis, quæ significant aut syllogismum formalem aut obiectivum, perinde est quantum ad propositum, hinc oritur difficultas, de quonam ex his syllogismis agit Logica per se: dico autem per se, quia aliquo modo potest dici agere de omnibus illis, sed per se tantum & principaliter videtur debere agere de aliquo vno ex illis, & per accidens tantum de reliquis.

32. *Advertendum autem* quod ex resolutione difficultatis huius dependet illa questio, quæ communiter hic proponi solet: an Logica agat de vocibus, an de rebus, an vero de operationibus intellectus; nam si agat per se de syllogismo vocali ac definitione, aut diuisione vocali, certum est quod per se agat de vocibus; si vero agat per se de syllo-

sylogismo formali mentali, nō minus certum est quod per se agat de operationibus intellectus, ex quibus coalescit syllogismus formalis; si vero deniq; agat de syllogismo obiectiuo, tum non minus certum est quod agat de rebus, ex quibus fit syllogismus obiectiuus.

Aduertendū vltcrius quod voces & operationes intellectus possint cōsiderari dupliciter, vno modo quatenus res quædā sunt definibiles, subiicibiles, prædicabiles nō minus quā cæteræ res, & hoc modo absque cōtrouersia eodē modo agat de ipsis Logica, quo de cæteris quibuscūque rebus, alio modo possunt cōsiderari vt supponunt pro rebus, quia enim, vt bene Philosophus, non possumus res ipsas, dū de iis discurremus, ad scholas adducere, earumque naturas ostendere, earū loco substitui- mus voces & signa. Ad colligendum autem quonam ex his modis accipiat vox, vel conceptus formalis mētis cōsiderandum erit, vtrum prædicatū, quod de voce vel conceptu dicitur, cōueniat ipsimet voci, aut operationi vel conceptui secundum se; an verō cōueniat rei significatæ per vocē, aut conceptum. Si cōueniat operationi, aut voci secundū se, tum vox & conceptus accipiuntur vt res quædam sunt, & non vt voces, seu conceptus, hoc est; nō vt supponunt pro aliis rebus, & hoc est quod volunt Summulistæ significare per suppositionē materialē, dicentes quod voces sic acceptæ supponant materialiter. Si verō cōueniat ipsis non secundum se, sed secundū quod supponunt pro aliis rebus; tum accipiuntur vt voces & conceptus, non vero vt res, & dicuntur à Summulistis supponere formaliter non materialiter.

33. Hinc patet, quādo dicitur quod vox homo sit dissylaba, accipi vocem *homo*, prout res est, & eam supponere materialiter, & idem est dicendum quādo dicitur quod conceptus formalis, quo aliquis concipit hominem, sit qualitas, aut actus intellectus, dicendum inquā est quod supponat materialiter, & quod accipiatur vt res, nō vero vt conceptus. Quando vero dicitur quod homo sit animal, quia voci *homo* non cōuenit esse animal ex se, sed solum dicitur de illa voce quod sit animal, vt supponit pro re significata per illam vocem, sequitur quod supponat formaliter, & quod non accipiatur vt res, sed vt vox *homo*.

Prima sententia tenet Logicam per se agere de syllogismo vocali, & aliis consequenter modis, sciendi vocalibus: Hæc tribuitur *Nominalibus*, sed quidquid sit de aliis, certe eorum Princeps, noster *Occamus* non ita sentit, expresse enim oppositum tenet, & in *proæmio Logicae*, & in 1. dist. 1. q. 8.

Secunda sententia satis frequens inter modernos ait, Logicam agere per se de syllogismo formali ac cæteris instrumentis formalibus sciendi, & consequenter eam agere de operationibus intellectus. Ita *Hurtadus* disp. 1. Log. sect. 3. *Ruvius* q. 6. *proæmiali Auerſa* q. 2. sect. 5.

Tertia sententia, eaque communissima inter Thomistas, ac Scotistas Logicam per se principaliter agere de syllogismo obiectiuo, atque adeo eam versari circa res omnes tanquam, circa obiectum materiale, quod denominatur immediate à secunda intentione, quæ secundum ipsos est obiectum formale eius. Ita *Ioann. à S. Th.* q. 1. art. 3. *Merinerus* q. 4. *proæm. sect. 4.*

CONCLUSIO I.

34. Logica non agit per se de syllogismo vocali, aut vlla voce vt vox est, nec quoad se totam, nec quoad vllam sin partem. Hæc est communis omnium cōtra primam sententiam. Probatur cōmuni fundamento; quia Logica quoad omnes suas partes haberi posset, si voces essent impossibiles, sed hoc est falsum si essent per se obiectum aut totius Logicae, aut vllius partis eius, quia nulla scientia potest haberi sine obiecto per se eius; ergo Logica non agit de syllogismo vocali per se, aut vlla voce, vt vox est. Probatur maior, quia licet voces essent impossibiles, potuissēmus definire, diuidere, enunciare vnum de aliis, cōsiderare aliquid per modū subiecti & prædicati, discurre- re tā probabiliter, quā demonstratiue, & cognoscere modum & viā hæc omnia faciēdi absque errore: sed nihil aliud cōsideratur per se in Logica tota, aut vlla eius

parte, quā hæc, aut quæ ad hæc per se conducunt, vt patet, ergo etiam si voces essent impossibiles, haberetur Logica quoad omnes suas partes.

Confirmari potest hæc conclusio per probationes sequentis conclusionis.

35. *Fundamentum opposita sententia* est, quod Logica agat per se de termino vocali significatiuo ad placitum, & de oratione vocali constante plurimis huiusmodi terminis, & de syllogismo constante pluribus propositionibus vocalibus, ergo agit per se de vocibus.

Confirmatur: quia non est maior ratio quod daretur scientia Grammatica de vocibus in ordine ad congrue loquendum, & scientia Rhetorica in ordine ad ornate & copiose loquendum, quā quod daretur scientia Logica de iisdem in ordine ad inferendum bene ignotum ex noto, aut vnam cognitionem ex alia.

Confirmatur secundo: quia vocatur scientia sermocinalis, ergo agit de sermone per se, & consequenter de vocibus.

Respondetur negando antecedens, quamuis enim agatur in Logica de termino, propositione, & syllogismo vocali, hoc tamen ideo fit, quia vtimur illis loco rerum, quas significant, quod est mere per accidens agere de ipsis. Adde etiam in Logica agi de ente rationis vt sic, & de decem prædicamentis, quorum cōsideratio pertinet ad Metaphysicam per se; ergo non sequitur quod agatur per se in Logica de syllogismo vocali, quamuis reuera in Logica agatur de ipso.

36. Pro meliori autem huius rei intelligentia aduertēdum est quod quemadmodū, qui tractant de cōstitutionibus & motibus cælorum, faciunt sibi spherā materialem ad illum modum, quo cælos inter se dispositos esse existimant, & de partibus illius earumque motibus discurrent, pro faciliiori discendum capru, supponentes illam materialem structuram pro veris cælis, de quibus per se agunt; ita etiam Philosophus, Porphyrius, & alij Authores agentes de syllogismo obiectiuo eiusque speciebus ac partibus, supposuerint pro eo syllogismum vocalem, ac partes eius, deque eo discurrerint, vt sic clarius, quæ esset natura syllogismi obiectiuī, & quomodo cōficiendus esset, tyronibus innotesceret. Vnde patet quod, vt nemo diceret scientiæ agentis de cælo obiectum per se esse spheram materialem, sed tantum per accidens, ita non debeat dicere obiectum per se Logicae esse syllogismum vocalem, licet vtratur eo, supponendo ipsum pro syllogismo obiectiuo.

Ad primam confirmationem respondetur negando consequentiā, quia eo ipso quo quis cognoscit modū discurrendi mentaliter, seu inferendi notum ex ignoto, cognoscit etiam facile, quomodo discurrendū sit vocaliter, cognita per Grammaticam significatione vocum & modo loquendi cōgrue, vnde non debet esse vlla scientia, quæ agat per se de vocibus in ordine ad cōgrue discurrendū.

Ad secundam confirmationem respondetur distinguendo primū consequens, de sermone vocali, nego: de formali, vel obiectiuo, transcat, & negatur secunda cōsequentia.

Responderi etiam posset secundo negando primam consequentiam, quia optime posset desumere denominationē à sermone vocali, quamuis per accidens ageret de ipso.

CONCLUSIO II.

37. Logica agit per se de syllogismo obiectiuo & consequenter agit de rebus omnibus secundum quod nata sunt cō-
stitueri syllogismum obiectiuum & alia instrumenta sciendi. Hæc est iuxta tertiam sententiam contra authores primæ & secundæ sententiæ. Probatur autem, quia agit per se de illo syllogismo, qui cōponitur ex propositionibus, de quibus per se agit, sed agit de propositionibus obiectiuis; ergo & de syllogismo obiectiuo. Probatur minor quia agit per se de propositionibus, quæ cōponuntur ex terminis, de quibus per se agit, sed agit per se de terminis obiectiuis, agit enim per se de genere, differentia, proprio, accidente, qui sunt termini obiectiuī.

Confirmatur: quia agit Logica sine dubio per se de syllogismo, in quo ponitur maior & minor extremitas & medium, & in quo ex cōnexionē tali, vel tali maioris & minoris

Logica agit per se de syllogismo obiectiuo. Probatio secunda.

Logica non agit per se de syllogismo vocali. Probatur.

minoris extremitatis cum medio infertur connexio illarum inter se: sed syllogismus obiectiuus est huiusmodi syllogismus, ergo in Logica agitur per se de syllogismo obiectiuo.

38. *Probatur secundo* quia aliqua scientia potest per se agere de syllogismo obiectiuo, & tradere præcepta, quibus conceptus obiectiuus possint ita ordinari inter se ut efficiant syllogismum obiectiuum bonum, & demonstrare quod conclusio syllogismi obiectiuus sit vera, si præmissæ sint veræ; sed nulla potius quam Logica: ergo Logica agit per se de syllogismo obiectiuo.

Probatur tertio: quia Ethica, quæ est scientia directiua operationum voluntatis, & ostendens quænam operationes voluntatis sint bonæ, quænam malæ, agit per se de obiectis, circa quæ versantur istæ operationes: ergo similiter Logica, quæ communiter supponitur esse scientia directiua operationum intellectus, debet agere de obiectis istarum operationum: sed obiecta operationum intellectus, quibus efficiunt syllogismi formales, sunt syllogismi obiectiuus, ergo Logica agit de syllogismo obiectiuo per se.

Confirmatur, quia sicut dependet actio virtuosa à tali vel tali obiecto: ita etiam dependet syllogismus formalis bonus à tali vel tali syllogismo, obiectiuo: ergo quemadmodum Ethica agit de obiecto actionis bonæ propter dependentiam actionis bonæ ab ipso, similiter Logica agit per se de syllogismo obiectiuo propter dependentiam syllogismi formalis ab ipso.

39. *Obicitur*, si Logica ageret per se de rebus, dirigeret res ipsas, & sic esset præfecta stabuli, aut bubulcus, aut opilio, quod est absurdum. Propono obiectionem ridiculam ex *Arriaga*, qui sæpius ridiculum se exhibet in similibus obiectionibus, quamuis alias author sit satis doctus.

Respondeo concedendo primam sequelam, & negando secundam, quia dirigere res proponendo ipsas intellectui tali vel tali modo, non est dirigere ipsas in stabulo, aut campo &c. sed nec lubet in ridicula obiectione diutius hærrere.

CONCLUSIO III.

Logica
de syllo-
gismo
formali
per se
agit.

40. *Logica etiam agit per se de syllogismo formali, & de cæteris modis seu instrumentis sciendi formalibus, & consequenter agit de operationibus intellectus* Hæc est conformis authoribus secundæ sententiæ, & videtur mihi esse iuxta mentem Antiquorum, & Scoti præsertim, qui cum resoluunt Logicam agere de syllogismo, definitione, diuisione &c. nec determinent in particulari, de quo syllogismo, aut definitione, aut diuisione id intelligant, intelligendi sunt de utroque syllogismo tam obiectiuo quam formali indifferenter, alias diminute procederent, dum non determinarent se in particulari.

Probatur autem primo, quia scientia, quæ agit de beatitudine, agit per se de beatitudine formali & obiectiuæ; & scientia, quæ agit de actibus humanis, agit non solum de obiectis istarum actionum, sed de ipsis actibus: ergo à pari, scientia, quæ agit de syllogismo, agit per se de syllogismo formali & obiectiuo.

Probatur secundo: quia definitio syllogismi tradita in Logica potest accommodari tam syllogismo formali quam obiectiuo: ergo signum est, quod de utroque agat. Probatur antecedens, quia quando dicitur, quod syllogismus sit oratio, in qua quibusdam positis aliud quid ab his, quæ posita sunt, necessario sequitur, id potest intelligi de oratione formali, & sic accommodabitur syllogismo formali, vel de oratione obiectiuæ, & sic accommodabitur syllogismo obiectiuo.

41. *Probatur tertio*: quia finis Logicae est vel cognoscere naturam boni discursus, vel tradere præcepta, quibus possit fieri bonus discursus; sed uterque finis potest acquiri agendo de syllogismo formali non minus quam agendo de obiectiuo; ergo non minus agit per se Logica de obiectiuo, quam de formali. Probatur minor, quia si quis cognoscat illum syllogismum formalem esse bonum, cuius prima propositio formalis sit, qua aliquid prædicetur vniuersaliter de aliquo, & cuius secunda propositio sit iudiciū, quo illud ipsū, de quo prædicabatur

vniuersaliter in prima propositione, prædicatur vniuersaliter de alio, & cuius tertia propositio sit iudiciū, quo illud, quod prædicabatur vniuersaliter in vna propositione ex duabus primis, prædicetur vniuersaliter de eo, quod subiiciebatur in altera propositione, ille talis optime cognoscat modum discurrendi bene in *Barbara*, & poterit cognoscere omnem discursum talem esse bonum: ergo cognoscendo naturam syllogismi formalis poterit quis discurre bene.

Dices non posse quem cognoscere syllogismum formalem talem, quin cognoscat obiectiuum; ergo potius agit Logica de obiectiuo.

Respondeo negando consequentiam, quia inde solum sequitur quod debeat agere de utroque syllogismo, sicut ex eo, quod scientia agens de beatitudine non possit considerare beatitudinem formalem, quin cognoscat obiectiuam, tamen non propterea dicitur agere de sola beatitudine obiectiuæ, sed de vtraque.

Dices non posse vnam scientiam agere per se de duobus obiectis, tanquam de adequatis.

Respondeo negando sequelam, quando illa duo obiecta sunt subordinata sibi inuicem, ita ut vnum se habeat per modum actus, & alterum per modum obiecti talis actus, imo vniuersaliter supponi videtur ab authoribus quod scientia quæ habetur de actu aliquo intellectus aut voluntatis, sit de actu cum ordine ad tale obiectum, nam communissime supponitur quod actus specificetur ab obiecto, hoc est quod per ordinem ad obiectum cognoscatur natura ipsius, ut distinguitur ab aliis actibus, ergo scientia, quæ considerat ipsum, considerat obiectum eius, & consequenter illa scientia habet pro obiecto vtrumque, & actum & obiectum, quandoquidem illa scientia respiciat vtrumque, respicit enim actum cum ordine ad obiectum.

Per hæc patet ad fundamenta secundæ & tertiæ sententiæ, nam concedimus cum secundæ, quod agat Logica de syllogismo formali, & cum tertiæ sententiæ, quod agat de obiectiuo syllogismo, & idem pariformiter dicendum de cæteris sciendi instrumentis.

QVÆSTIO V.

Quidnam dicat syllogismum formaliter.

43. *EX* huius questionis resolutione dependet alia cælebris controuersia, an scilicet Logica agat de ente rationis formaliter, seu tanquam de obiecto formali, habet enim necessariam connexionem; nam si syllogismus & cætera obiecta per se Logica dicat formaliter entia rationis, tum certum est quod Logica agit per se formaliter de ente rationis, quia sine dubio agit de syllogismo formaliter, hoc est de ratione formali constitutiva syllogismi: si autem nec syllogismus nec alia obiecta Logica dicat formaliter ens rationis, aut constituantur formaliter per ens rationis, sed per aliquid aliud; tunc Logica agit per se de illo alio, non verò de ente rationis, nisi eo modo quo agit de cæteris omnibus entibus, quatenus scilicet est quid definibile, prædicabile, subiicibile, &c.

Communissima sententia est, syllogismum & cætera obiecta per se Logica dicere formaliter ens rationis. Ita *D. Th. 4. Met. lect. 4.* cum omnibus suis, teste *Masio in præmiali sect. 1. qu. 13. Tol. qu. 5. Log. Ruus qu. 6. Log. Cursus Carmelitani disp. 1. præmiali q. 2. sect. 3. Merinerus q. 4. præmiali sec. 1. Scoti scilicet communiter*. Aliqui tamen recentiores, ut *Conybricensis q. 5. Log. Fonseca 2. Met. c. 3. q. 1. sec. 5. Huradus disp. 1. sec. 1. Auerſa q. 2. de obiecto Logicae sec. 4.* & nonnulli alij tenent oppositum, cum quibus sit nostra.

CONCLUSIO I.

44. *Nec syllogismus, nec vllum aliud obiectum, vllius partis Logica dicit per se formaliter ens rationis & consequenter obiectum Logica formale non erit ens rationis vllum.* Probatur quia secundum aduersarios communiter, ens rationis non potest fieri nisi per fictionem intellectus, sed certum videtur, ad hoc ut fiat syllogismus & quodcumque aliud Logica obiectum, non esse necessarium ut intellectus aliquid fingat, aut cõcipiat aliter quàm est in se, ergo nec

Nullum
obiectum
Logicum
dicit per
se for-
maliter
ens ratio-
nis.